

Herinneringen aan de Ringovenstraat

PANNINGEN • Enkele tienduizenden mensen lezen het feuilleton van Ton van Reen op Facebook. Althans, dat kreeg de schrijver te horen toen hij de cijfers onlangs eens opvroeg bij het online platform. De losse teksten op Facebook gaan ooit uitmonden in een boekwerk over de Ringovenstraat in Panningen in de jaren 1952-1955. Het 'wanneer en waarom' legden we voor aan de 77-jarige schrijver. Plaats van handeling: De bank bij de ringoven in Panningen.

Door Rob Stikkelbroeck

"Hier zaten we vroeger, de vrienden van de Ringovenstraat. Op de bank voor de steenfabriek. Soms verplaatsten we de bank, de hoek om. Dat lag aan de zon. Laatst heb ik hier eens staan kijken naar de zon en hoe ze zich voortbeweegt van oost naar west. Controleren of mijn beleving van toen hetzelfde is als de werkelijkheid. De zon komt in mijn herinnering op vanachter de kerk. En dat is nog steeds zo. Maar als je een paar meter verderop gaat staan, is dat niet meer zo. Dat maakt een herinnering anders."

Het zijn dan ook de persoonlijke herinneringen van de twaalfjarige Ton van Reen die het leven van toen op de Ringovenstraat inkleuren. "Ik krijg wel eens een reactie dat een gebeurtenis heel anders was dan hoe ik het heb opgeschreven. Ik ben me er al heel lang van bewust dat ik niet de geschiedenis van de Ringovenstraat schrijf, maar mijn verhaal over de Ringovenstraat. Zoals ik het heb beleefd. Zoals ik het mij herinner. Met herinneringen die zijn verkleurd en vertekend zoals dat bij iedereen gebeurt in de loop der jaren. Ik heb ze toen al opgeschreven, honderden bladzijden in schriftjes. Die vormen de basis voor veel van mijn boeken en ook voor het feuilleton."

Grootmoeder

Van Reen laat een luchtfoto zien uit de tijd dat de Heldense Steenfabriek NV volop in bedrijf was. In de tijd van de wederopbouw konden er niet genoeg stenen gebakken worden. De oven draaide dag en nacht, de sirene bepaalde het ritme. Het huis van de familie Van Reen is goed zichtbaar op de foto. Leunend tegen datzelfde huis raakt de schrijver geëmotioneerd als het gesprek over zijn vroeg gestorven vader gaat. Een alles bepalende gebeurtenis in het leven van de jonge

Een ander exemplaar, dezelfde plek: de bank voor de steenfabriek waar Ton van Reen en zijn vrienden vele uren doorbrachten. (Foto Hans Hendriks)

Ton. "Ik heb dat nooit verwerkt. Mijn moeder kreeg waanbeelden, was jarenlang overspannen door haar verdriet. Later, toen er betere medicijnen kwamen, ging het iets beter. Mijn grootmoeder was mijn redding. In haar laatste levensjaren, ze stierf in 1955, nam ze de regie in het gezin op zich. Zij ving me op, vertelde aan de keukentafel verhalen over het leven vroeger, over mensen in De Peel, over bovennatuurlijke zaken. Zij was degene die ervoor zorgde dat ik naar de MULO kon en niet door één of andere katholieke orde of congregatie werd ingelijfd. Nadat zij was gestorven en wij gedwongen moesten verhuizen uit onze warme buurt, was ik helemaal mijn geloof in de wereld kwijt."

Herinneringen

De jaren op de Ringovenstraat hebben Van Reen gevormd. Als mens en als schrijver. En nu, als 77-jarige met net een hartoperatie achter de rug, wil hij zijn herinneringen delen. "Ik heb mijn beste vrienden al verloren. Veel vrienden van vroeger zijn dood en ik ben pas 77! Mijn moeder zei altijd dat ze alleen was.

mis dienen bij de paters Lazaristen, een paar centen verdienen op de groenteveiling of de steenfabriek. Een wereld ook waar sommige vriendjes ineens meisjes bleken te zijn. Van Reen beschrijft een tijd die tot nostalgische gevoelens dwingt, met een impact à la 'Het Dorp' van Wim Sonneveld. 'Het dorp, ik weet nog hoe het was' zou een titel voor het boek kunnen zijn, ware het niet dat Van Reen nog geen idee heeft waar het feuilleton eindigt. Laat staan dat er een titel is. Het wordt in ieder geval een dikke pil. Een monument gebeiteld in woorden.

De jaren op de Ringovenstraat hebben Van Reen gevormd. Als mens en als schrijver. En nu, als 77-jarige met net een hartoperatie achter de rug, wil hij zijn herinneringen delen. "Ik heb mijn beste vrienden al verloren. Veel vrienden van vroeger zijn dood en ik ben pas 77! Mijn moeder zei altijd dat ze alleen was.

Nostalgie

De Ringovenstraat als centrum van een langzaam groter groeiende wereld. Een wereld waar het draait om Hartje, Leike, Lientje, Roetje, Beerde rug, wil hij zijn herinneringen delen. "Ik heb mijn beste vrienden al verloren. Veel vrienden van vroeger zijn dood en ik ben pas 77! Mijn moeder zei altijd dat ze alleen was.

De Ringovenstraat als centrum van een langzaam groter groeiende wereld. Een wereld waar het draait om Hartje, Leike, Lientje, Roetje, Beerde rug, wil hij zijn herinneringen delen. "Ik heb mijn beste vrienden al verloren. Veel vrienden van vroeger zijn dood en ik ben pas 77! Mijn moeder zei altijd dat ze alleen was.

Het stoepje voor het huis van de familie Van Reen op de Ringovenstraat. De voordeur is nog dezelfde als 65 jaar geleden. (Foto Hans Hendriks)